

עמ"ת 9931/11/16 - אבי ואזנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 9931-11-16 ואזנה(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
העורר	אבי ואזנה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יצחק איצקוביץ
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אסיל אמן-קאסם, פמ"ד

החלטה

הרקע

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א. דהאן) מיום 30/10/2016, בה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
2. נגד העורר ואחרים הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת סם שלא לצריכה עצמית. כתב האישום עוסק בפרשה שעניינה העברת סם מסוכן מסוג קנביס מתל אביב לאשדוד. על פי כתב האישום, שלא יפורט במלואו, מעורבים מספר גורמים בביצוע העסקה, בהם בלדרים, העורר, ושלושה נאשמים נוספים, באותו כתב אישום. בקצרה יאמר כי, לאחר תיאום, נאשם 4 מסר את הסם בתל אביב, שניים ששם אורן וליאב, נסעו מאשדוד לתל אביב לקבל את הסם מנאשם 4, חזרו לאשדוד, נסעו על פי ההנחיות שקיבלו, ונעצרו על ידי המשטרה כאשר הסם בחזקתם. הסם שנתפס - כ-480 גרם קנביס. הנאשם 2, אלמוג, תיאר בפועל בין הגורמים השונים. הנאשם 3, אביו של אלמוג, ויקטור, נתן הנחיות וסייע בשלבים שונים.
3. על פי האמור בכתב האישום, הנאשם 1, הוא העורר דן, הוא למעשה שותפו של אלמוג. עמו אלמוג התייעץ לעניין שליחת השליחים, ההנחיות לשליחים בתל אביב, הנחיות לשליחים בהגעת לאשדוד ועוד. העורר אף קיבל עדכונים מאלמוג באופן רציף.
4. טענת המדינה, על פי חומר הראיות, היא כי העורר ואלמוג הם שותפים לעסקה, ומשוחחים ביניהם לעניין מימון העסקה, ואודות התמורה הצפויה להתקבל. המדינה אף מצביעה על אינדיקציות המלמדות על "בעלות" על העסקה, בכך שהשניים מתייחסים לסם המוחזק על ידי הבלדרים כסם שלהם, ואף ראו עצמם כאחראים לדאוג לעורכי דין לבלדרים שנעצרו.
5. בבית משפט השלום המחלוקת לעניין הראיות לכאורה הייתה רחבה למדי. כן, הייתה מחלוקת לגבי

עמוד 1

האפשרות להורות על חלופת מעצר. נבדקו ערבים.

6. בית משפט השלום סקר את חומר הראיות באופן יסודי, כדרכו. בית המשפט מצא כי יש ראיות לכאורה, הקושרות את העורר לעסקה בהאזנות הסתר לטלפון של אלמוג. בית משפט השלום הצביע על מספר שיחות, מהן למד כי העורר הוא אשר קבע את המקום אליו יובא הסם, וכי פעל בצוותא חדא עם אלמוג להחזיק את הסם, באמצעות הבלדרים. בית המשפט הצביע על מקומות בשיחות, מהן עולה כי העורר נותן הנחיות לעניין החזקת הסם. כך, מצא בית המשפט כי העורר מחזיק את הסם מבחינה משפטית, על ידי שליטה באמצעות הבלדרים. בית המשפט התרשם כי "הגוון והצבע" של השיחות מלמדים כי העורר "עוסק בסמים כבקיא ורגיל, מדבר על מחירים, יעדי מכירה, מקיים קשרים להבאת הסם ולהחזקתו שלא לצריכה עצמית". עוד מציין בית המשפט כי מדובר בכמות משמעותית של סם, שלא לצריכה עצמית.

7. בית המשפט התרשם כי חלקו של אלמוג בעסקה גדול יותר מהעורר בהבאת הסם לאשדוד. אולם, העורר משולב אף הוא בהבאת הסם, ואמור לקלוט את הסם ולהיפטר ממנו במהירות, באמצעות מכירה ללקוח שכבר נקבעה זהותו, על פי מחיר שנקבע.

8. בסיכומו של דבר, נקבע שיש ראיות לכאורה למעורבות גבוהה וקיימת ממילא עילת מעצר, מחמת חזקת המסוכנות. החלופה שהוצעה הייתה שילוב של סבתו של העורר עם אביו, שהוא קבלן בניין. בית משפט השלום דחה את הצעת החלופה, וקבע, בין השאר, כי "השגחת שני ערבים אלה באזור הקרוב לאזור מסחרו של הנאשם לא די בה כדי לסכל את הסיכון הנובע מן הנאשם..". מכאן ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים, ומכאן הערר.

הערר

9. הערר מכון נגד הקביעה בדבר ראיות לכאורה, בעיקר לעניין עוצמת הראיות, ומכון גם נגד ההחלטה השוללת את החלופה.

10. במסגרת הערר, זנח הסנגור טענות שונות שטען לעניין הראיות, כגון זיהוי הדובר עם אלמוג בשיחות הטלפון, ויצא מנקודת הנחה כי העורר הוא הדובר בהאזנות סתר שנעשו, וכי נושא השיחה הוא העסקה. יחד עם זאת, טען הסנגור כי לא ניתן להבין מתוך השיחות מהו חלקו של העורר בעניין. העורר אינו נוהג מנהג בעלים, אינו מתדיין על מחירים, אינו מפגין בקיאות וידע במהות העסקה ובפרטים, ובכלל מתקבל הרושם שחלקו בפרשה שולי.

11. הסנגור טען עוד כי, על פי הפסיקה, ניתן לקבל חלופת מעצר במקרה כזה, במיוחד בהתחשב בכך שמדובר במי שאין לו עבר פלילי. עוד טען הסנגור כי אין להפלות לרעה את העורר לעומת הנאשם 3, ויקטור, אביו של אלמוג, אשר אף הוא מיעץ בטלפון וחלקו נראה משמעותי יותר מאשר חלקו של העורר. הסנגור הצביע על טענות המדינה בהליכי המעצר של ויקטור, לפיהן חלקו משמעותי ומרכזי. הסנגור הצביע על כך שויקטור שוחרר למעצר בית מלא באשדוד, מקום ביצוע העבירה, ואף ניתנה הוראה בדבר תסקיר מעצר, על מנת לבחון הקלות נוספות.

12. התובעת בתשובתה, הפנתה לשיחות מסוימות מהן משתמע, לשיטתה, שהעורר הוא "הפעיל והמוביל

באותו קשר" כלשונה. כן הצביעה על המעורבות הכספית של העורר, לכאורה, כעולה משיחות שונות.

דין - ראיות

13. לאחר עיון בתיק החקירה, אני מסכים עם עיקר הקביעות של בית משפט השלום, מהן עולה כי העורר הוא אכן שותף של ממש בעסקה, הוא קשור לתכנון העסקה, למימון העסקה ואף נושא בתוצאות הכלכליות והחברתיות של כישלון העסקה. זאת, כאחד מבעלי העסקה במעגל הפנימי, ולא כנספח שולי ומייעץ.

14. מעיון בתמלילי ההאזנות, משתמע בהחלט כי הרוח החיה בעסקה הוא אלמוג, הנאשם 2. הוא פונה לעורר לסייע במציאת בלדרים, הוא פונה לבלדרים ומסכם על תמורה, הוא מברר עם אביו ויקטור פרטים, מנחה הבלדרים, מקשר בין גורמים שונים ועוד.

15. חלקו של העורר דן אכן אינו חד משמעי, ואף התקשורת עמו אינה מובנת לגמרי, באשר השיחות הן ברמזים, וחלקן נעשו פנים אל פנים, וממילא לא הוקלטו. כאשר כל חלקו מוכח מתוך התקשורת, אף כאשר יש ראיות חיצוניות לעצם העסקה, יש לדבר חשיבות רבה. יחד עם זאת, יש מספר אינדיקציות משמעותיות המלמדות שחלקו של העורר מרכזי, אף אם פחות מרכזי מאלמוג. כך, למרות שהמהות המדויקת של חלקו אינה ברורה, יש מספיק אינדיקציות לקבוע, מעל ומעבר לנדרש לפי הלכת **זאדה**, כי הוא אכן שייך למעגל הפנימי של ביצוע העסקה.

16. ראשית, אלמוג מדבר עם העורר כשותף. כך, בשיחה 204, כאשר מדברים על אופן שליחת בלדרים לשם ביצוע העסקה, אלמוג מתבטא במילים "ילך לקחת לנו את זה", "נשלם לו אפילו נהג מונית". אלמוג מוסיף כי הוא מוכן לשאת בעלות זו, משמע שהייתה הווה אמינא כי העורר ישתתף במימון. אף משתמע כי העורר מציע כי אלמוג עצמו ייסע. מכל זאת, הרושם המתקבל, כבר בשיחה זו, הוא כי מדובר בשותפים.

17. בשיחה 252 מתדיינים אלמוג והעורר אודות המימון, ותזמון המימון. תחילה אומר העורר שאין לו כסף כעת לשלם ויהיה לו רק בערב. כן מצין כי "אתמול" העביר לאלמוג "את האחרון" כך שנשאר לו "בכיס" רק 150 שקל. אלמוג מודאג, משום שאמור להגיע מישהו לקבל את התמורה לסמים המובאים מאשדוד. אולם, מיד בהמשך מתברר כי כוונתו של העורר, למכור מיידית את הסם שמתקבל, ולקבל מיד תשלום. כך, שהבעיה של התמורה שהשניים חייבים, תוכל להיפתר, תוך שעה קלה מקבלת הסם. לאחר מכן, ממשיך אלמוג וקובל כי "האלפיים האלה זה בדיוק מה שחסר לי". בהמשך גם אומר אלמוג "כאילו הכסף שמה ואתה היחיד שיעני עוד אחד שתיים שצריך להביא לי, ואחר כך בכלל אין מה להסתכל עליו את מבין?". המשך השיחה נשמע כתכנון של ניסיון של העורר לברר עם אלמוג אפשרות לרכוש "רפואי". שזה סתם משפט נוסף המלמד, לכאורה, כי מעורבות השניים בענייני קנביס אינה חד פעמית.

18. בהמשך, לאחר שהבלדרים מדווחים על הגעה לאזור אשדוד, מדברים השניים ברמיזות קצרצרות. כך, בשיחה 288, שואל אלמוג את העורר איפה להוריד את "זה", והעורר משיב ב"ח", אלמוג שואל "ח?", והעורר משיב "כן". אלמוג שואל "איפה אצל ההוא שם?" והעורר משיב "הכל טוב אחי כן שמה" ואלמוג מיד מבין כוונתו מבלי להוסיף. אמנם, הדוברים מקצרים מאוד בלשונם, "ובניהם חצי מדבר אשדודית" (נחמיה יג), אולם על רקע השיחה הקודמת, הדברים מובנים. הסם אמור להיות מועבר, באמצעות הבלדרים

שהביאו הסם מתל אביב, ישירות אל אדם המוכר לשניים, משכונה ח' באשדוד. מהשיחות הבאות מיד לאחר מכן, בין אלמוג לבין הבלדר אורן, עולה כי הכוונה לדמות המכונה "מנטוס", אליו מכוון אלמוג אל הבלדרים (המדובר בדמות אשר הוצעה גם כן כבלדר, על ידי אלמוג, באחת השיחות הקודמות).

19. השיחות לאחר המעצר גם כן יכולות ללמד על חלקו של העורר. מיד לאחר שאלמוג החל לחשוף כי הבלדרים נתפסו, הוא מתייעץ עם אביו ויקטור, ומדווח גם לאדם נוסף שאינו מזוהה. אולם, לאחר מכן הוא פונה לעורר בשיחה 314, ואומר "אנחנו הולכים לשלם עורך דין לשתי ילדים אח שלי אני ואתה" ומסביר כי "תפסו אותם", בליווי קללה הולמת. בהמשך הערב, בעת ההתייעצות של אלמוג עם אביו ויקטור, בשיחה 320, הוא אומר לו כי "... שההוא ש... שאיתי בזה שזה שלו אחי ישלם אתנו חצי חצי על העורך דין הוא משלם איתי, אמרתי לו כבר". התבטאות זו חשובה ביותר. שכן, היא מלמדת לכאורה כי הודעתו לעורר, על הצורך לשלם לעורך דין עבור הבלדרים, אינה בבחינת בדיחה. כאן, הוא מדווח לאב כי מי שיממן מחצית משכרו של עורך הדין הוא זה "שאיתי בזה", היינו שותף, המתואר גם "שזה שלו". חשוב בהקשר זה כי אלמוג אומר "אמרתי לו כבר". זאת, בשיחת טלפון בשעה 21:09, כאשר השיחה בעניין זה עם העורר הייתה כרבע שעה קודם לכן.

20. בשיחה כמה דקות לאחר מכן, שיחה 324, דורש אלמוג מהעורר את "האלפיים האלה", ולתשובת העורר כי אין לו "כלום", מרים אלמוג את קולו ומבהיר "אבי דאג לי לאלפיים שלי אחי אחרי זה תדאג לילדים שם מה אתה גנוב? מה יש לך אני צריך את האלפיים (לא ברור) ילדים שילכו לי ל...". אף בשיחה נוספת (מספר 329) עם גורם לא מזוהה, מתייחס אלמוג לתפיסה של הבלדרים "שתי חברים שלי נעצרו עכשיו עם חצי שלי". משמע, שהוא רואה את הסמים כקניינו, אך רק מחצית בבעלותו. פרט זה משתלב היטב עם האמירה של אלמוג לעורר ולויקטור, אודות התחלקות של העורר ואלמוג במימון עורך דין ל"ילדים" היינו הבלדרים שנתפסו. אלמוג רואה עצמו כבעלים של מחצית הסם, ומכאן אחריותו לממן מחצית מעורך הדין. הוא מטיל בבירור את האחריות למחצית השנייה על העורר, וממילא משתמע כי הוא רואה את העורר כבעלים של מחצית הסם שנתפס.

21. עינתי בטענות ב"כ העורר, הסבור שניתן ללמוד אחרת מהתמלילים, ועלי לדחות את טענותיו. ראשית, איני מסכים עם הסנגור כי משתמע כאילו כל חלקו של העורר בעסקה הוא 2000 ₪. אכן, נכון שמשתמע כי הוא עדיין חייב לאלמוג 2000 ₪, עבור חלקו בעסקה, אך לא משתמע שזה כל חלקו. למעשה, אפילו משתמע הפוך. ראשית, אלמוג מתייחס לסמים כאל סמים משותפים שלו ושל העורר, משמע שהעורר כן השתתף במימון. כמו כן, בשיחה 252, כאמור, משתמע כי העורר העביר לאלמוג כסף "אתמול". אכן, הפירוש לפיו מדובר תשלום לעסקה זו אינו מתחייב לגמרי משיחה זו לבדה. אולם, זו הפרשנות המסתברת ביותר מתוך המכלול. במיוחד בשים לב, כפי שהסנגור אישר בעצמו, כי מסתבר שערך הסמים עולה משמעותית על 4000 ₪. דווקא התייחסות העורר לדברים בשיחה זו, "מה אתה משגע אותי על השקל וחצי האלה", מלמדת לכאורה כי לא מדובר בכל חלקו של העורר, אלא בחלק קטן מהתמורה שהוא אמור לשלם, ומשתמע בהחלט כי הרוב כבר שולם.

22. אני מסכים בהחלט עם בית משפט השלום, כי מהשיחות משתמע כי מדובר בשותפים. אלמוג אחראי על קניית הסם, והעורר הוא אשר מוכר את הסם, לקונה אשר כבר תאם עמו מראש, ואמור היה ליתן תשלום מיידי. צודק הסנגור כי בקיאות במחירים אינה נשמעת בבירור מפי העורר, אך צודק בית המשפט כי מנהג

בעלים כן נשמע. לכן, למרות שאלמוג הוא הרוח החיה, העורר נראה בהחלט כשותף מלא, פעיל ואחראי, אף אם הוא נוקט בפחות יוזמה, ובכלל משתמע כי הוא רגוע יותר ביחס לכל העסקה.

דין - עילה, חלופה והשוואה לנאשם ויקטור

23. אין מחלוקת על קיומה של עילת מעצר, נוכח חזקת המסוכנות.

24. נוכח מקומו המרכזי של העורר בעסקה, כבד הנטל לשכנע כי הוא ראוי למתן אמון בחלופה. למעשה, טענות הסנגור הן שתיים. האחת, טענת האפליה לעומת ויקטור, והשנייה לגופו של עניין, כי נוכח עברו הנקי, ראוי העורר לאמון בחלופה, למרות המסוכנות העולה מן הראיות.

25. בית משפט השלום הורה על שחרורו של הנאשם 3 ויקטור לחלופה, בהחלטה מנומקת מיום 26.10.16. בית המשפט קבע, על יסוד כתב האישום, הסיכוי הסביר להרשעת ויקטור הוא בעבירת סיוע, ולא בהחזקה, בהעדר שליטה של ממש. כן ציין, כי אין להתעלם מכך שהקשר של ויקטור לעבירה "תחילתו וסופו בבנו". בית המשפט גם לקח בחשבון מעורבות ויקטור מזה 20 שנה בקבוצות שונות שעניין גמילה מסמים, ובהיותו נקי תקופה ארוכה. בית המשפט התרשם גם כי מדובר בעבירות שבוצעו בנסיבות מיוחדות מאוד, כאשר בן פונה לעזרת אביו. מכאן, קבע בית המשפט כי מסוכנותו של ויקטור קשורה באופן הדוק לפעילות של בנו אלמוג, וכי החשש המוחשי לביצוע עבירות נוספות, שלא באמצעותו, אינו גבוה.

26. ערר שהגישה המדינה לבית משפט זה בעניינו של ויקטור, נדחה בעיקרו בהסכמה, נוכח הערות בית המשפט. זאת, בדיון שהתקיים בפני כב' השופטת סלוטקי ביום 28.10.16.

27. לאחר עיון בתיק החקירה, ולאחר קריאה חוזרת של האמור בכתב האישום, אודה כי, לעצמי, איני בטוח שאני מסכים עם עמדתו של בית משפט השלום בעניין ויקטור. יש להדגיש שהעניין לא נבדק על ידי לעומק לעצמו, ולא שמעתי את טענותיו של ויקטור, אלא רק בהקשר לטענת האפליה. אולם, בהקשר מוגבל זה, איני בטוח במסקנה בדבר מידת המסוכנות של ויקטור. הרי שאלת המסוכנות אינה נגזרת מסיוג העבירה, אם ויקטור יחשב כמסייע או מבצע בצוותא. לכאורה, תוכן השיחות וכתב האישום מלמדים על מסוכנות משמעותית של ויקטור, שיכולה להתבטא אף ללא קשר לבנו. בין השאר, המסוכנות נלמדת מהעובדה כי הוא החזיק את המידע כיצד ליצור קשר עם מקור הסם בתל אביב, והעובדה שהדריך טלפונית כיצד על הבלדרים לפעול כדי להימנע מתפיסה, ובכלל נתן עצות לבנו. עצות, המלמדות לכאורה על מעורבות עמוקה בדרכי הסחר בסמים. לכאורה, התוכן החמקמק של חקירתו של ויקטור במשטרה מגביר החשש לגביו, ולא מפחית. למעשה, בקריאה ראשונית, לא מתקבל הרושם כי מדובר במי שנגמל זה מכבר, אינו קשור לעולם הסמים, אשר התפתה לסייע במעט לבנו שהיו במצוקה. מכאן שעמדת המדינה בעניין ויקטור מובנית לי.

28. אולם, עניינו של ויקטור אינו מונח לפני. עניינו של ויקטור כבר הוכרע. נקבע כי חלקו הוא של מסייע בלבד, ונקבע כי עיקר מסוכנותו קשורה לפעילות העבריינית של בנו. ערר הוגש ונדחה. ממילא, לצורך החלטה זו, יש לצאת מנקודת הנחה כי מסוכנותו של ויקטור לציבור הרחב אינה מאוד גבוהה, ומכל מקום, נמוכה משמעותית ממסוכנות של סוחר סמים בדרך כלל. מכאן, שאף אם אני נוטה להסכים עם טענות המדינה

לגבי ויקטור (רק נוטה - שהרי לא שמעתי את הצד שכנגד ולא ניתן לקבוע מסמרות), שעה שטענות המדינה בעניין ויקטור נדחו, אין להן עוד משקל בהשוואת מצבו לאחרים. לפיכך, שאלת האפליה צריכה להיבחן על ידי השוואת העורר דנן למה שקבע בית המשפט אודות ויקטור, לא לטענת המדינה בעניין ויקטור ולא לדעתי שלי בעניין.

29. מסוכנותו של העורר דנן נובעת מהיותו לכאורה, לכל הפחות, מממן חלקי של עסקת הסם, שותף לעבירת ההחזקה באמצעות הבלדרים, אשר התנהגותו מלמדת כי הוא קשור באופן הדוק לדרכי הפצת הסם, ואף היה בקשר עם מוכר שאמור היה לרכוש הסמים ולשלם תמורתם באופן מיידי. מכאן, שמסוכנותו של העורר, כעולה מהעסקה דנן, גבוהה בהחלט. זאת ב"ליגה" או שתיים מעל מסוכנותו של ויקטור, כפי שזו נקבעה על ידי בית המשפט. מכאן, שיש לדחות את טענת האפליה.

30. לא מצאתי ממש בטענה כי חלופה הזמן, כ- 20 יום, בין ביצוע העבירה לבין המעצר, משפיעה על הערכת המסוכנות. אין הדבר מבטא עמדה של המדינה כי העצור אינו מסוכן, ואין כאן תקופה שיש בה כדי להוות אינדיקציה לשינוי דרכו. לא פעם נדחה המעצר מטעמים מבצעיים שונים. אף אם היה העורר תחת עיני המשטרה בתקופה זו, ולא נצפתה התנהגות חריגה, עדיין אין בכך כדי ללמד כי מסוכנותו פחתה. שכן, החכם עיניו בראשו, משנתפסים בלדרים, יודע סוחר לשמור על "דממת אלחוט" לתקופה משמעותית, שמא העין שראתה את הבלדרים מסתכלת גם עליו.

31. עתה יש לשאול, אם מסוכנות זו מאפשרת חלופת מעצר כלשהי, במיוחד בשים לב לכך שהעורר נעדר כל עבר פלילי, וזהו מעצרו הממושך הראשון. ואכן, ידוע שיש אפקט מרתיע מיוחד למעצר ראשון, אף אם אין זו מטרת המעצר, ואין להתעלם מנתון זה היכול להפחית מסוכנותו.

32. הסנגור הצביע על תקדים אחד של שחרור בנסיבות חמורות מהעורר. יש בוודאי תקדימים נוספים לכך, ויש תקדימים גם הפוכים, למעצר ממש בעבירות קלות יותר. יש לבחון מקרה זה על פי נסיבותיו.

33. הסנגור סבור כי בית המשפט שגה, כאשר לא אישר את החלופה הקונקרטית. הסנגור אף לא מצא טעם בנימוק לדחיית החלופה, בשל היותה בעיר אשדוד, עיר ביצוע העבירה. זאת, כאשר העבירה לכאורה בוצעה בטלפון, ויכולה להיעשות כך מכל מקום בארץ או בעולם. הסנגור סבור שדי בערבים נורמטיביים, ואף הציע לחזק החלופה באמצעות ערב נוסף, בשילוב מנגנון האוסר על שימוש בטלפון או במחשב על ידי העורר.

34. לעניין אפשרות להורות על חלופה כלשהי במקרה דנן, מעיון בהחלטת בית משפט השלום, לא מצאתי כי השיב על שאלה זו בשלילה. להפך, בית המשפט בחן ערבים, ומן הסתם לא היה מטריח לשווא את הערבים בחקירה חסרת תוחלת, ומוציאם בפחי נפש. אולם, לאחר שמיעה, לא מצא בית המשפט כי החלופה המסוימת יכולה לענות על הסיכון. בין השאר, משום שלא התרשם מהסבתא שהוצעה כי היא בעלת אבחנה מספקת לפקח על התנהלותו של העורר הצעיר, אשר אולי יוכל להערים עליה.

35. לא מצאתי שגיאה בהחלטת בית משפט השלום.

36. יש בהחלט חשיבות להרחקת העורר מהעיר אשדוד, הרחקה משמעותית מאוד. שכן, העורר היה שותף לכאורה להבאת הסם לעיר זו, ולקונה שאמור היה לקבל שם את הסמים. אמנם, חלק מן העבירה בוצע

בטלפון, וזה החלק של העורר אשר המשטרה קלטה. אולם, משיחות הטלפון עצמן עולה כי לא הכול התבצע בטלפון. מהשיחות עולה כי העורר העביר יום קודם כסף לאלמוג, הוא אף אמר היה לקבל כסף ממכירה ולהעביר התמורה עבור העסקה הנוכחית. זאת, לכאורה, בהעברה פיזית של מזומן, באשדוד. ההיכרות של העורר עם הסביבה, עם הנפשות הפועלות, משמעותית, כעולה מהשיחות. ניתן פיזי מהסביבה יכול להקטין דרמטית את הסיכון.

37. לענין הערבים עצמם, אני מסכים עם בית משפט השלום שלא כל ערב נחמד, עם כוונות טובות וכנות, מתאים לפיקוח במקרים כאלה. נדרשים ערבים חדים, היכולים להתמודד עם ערמוניות לכאורה של צעיר, ולמנוע ממנו תקשורת עם כל גורם לא ידוע, פיזית, טלפונית, אינטרנטית או בכל דרך אחרת. לפיכך, לא מצאתי נימוק להתערב בהחלטת בית המשפט ביחס לערבים.

38. סיכומי של דבר, **הערר נדחה**.

39. יחד עם זאת, אם לבית משפט השלום תוגש הצעת חלופה המרוחקת מרחק משמעותי מאוד מאשדוד (לפחות 150 ק"מ); הכוללת פיקוח הדוק מאוד של ערבים מרשימים, חדים וכנים; המתארת תכנית ברורה למנוע ביקורי חברים שאינם מאושרים, גישה לאינטרנט וקיום שיחות לא מבוקרות בטלפון; ומציעה ערבויות מרתיעות והפקדות גבוהות - אין לשלול החלופה על הסף. אם, לאחר בדיקה, יתרשם בית המשפט כי החלופה יכולה להצליח בפיקוח יעיל, יורה עליה. רשאי בית המשפט, לפי שיקול דעתו, להוסיף ולאסוף נתונים באמצעות שירות המבחן, אך לא יורה על חלופה או על מעצר בפיקוח אלקטרוני, לפי תכנית שאינה כוללת את הרכיבים ההכרחיים האמורים.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ז, 10 נובמבר 2016, בנוכחות
המשיב, ב"כ עו"ד איצקוביץ והתובעת עו"ד אמון - קאסם